

Danmark ogsaa paa dette Omraade anses for at have billiget.

Stengaard-Kirkegaard: Naar det ærede Medlem Hr. P. Munch før fremhævede, at Lovforslaget, som det er forelagt, netop tillader Afvigelser fra de stive og doktrinære Regler, saa kan det maaske rent teoretisk paastaas; men praktisk talt er de Regler, der er sat for Afvigelser, af en saadan Beskaffenhed, at det næsten er umuligt at gennemføre saadanne Afvigelser. Der staa ganske vist i § 6, at naar de paagældende Organisationer af Arbejdsgivere og Arbejdere skønner, at særlige Forhold er til Stede, som gør det ønskeligt for et bestemt Tidsrum at gennemføre en længere Arbejdstid, kan det ske. Men hvis disse Organisationer skal være enige om en saadan Afvigelse, vil man forstaa, at man ikke ved en saadan Lovbestemmelse tager Stridsspørgsmaalet bort fra Arbejdsgivernes og Arbejdernes Organisationer. Dernæst er der sat meget snævre Grænser for den Slags Afvigelser; der staa f. Eks., at saadan Tilladelse maa ikke gives for mere end 3 Maaneder ad Gangen; der er bestemt, hvor mange Timer — ganske faa — om Maaneden disse Afvigelser maa give som Resultat. Det viser praktisk talt, at Lovforslaget er af en saadan stiv og snæver Form, at det under visse Forhold kan tænkes at være en absolut Hindring for en sund og naturlig Udvikling af hele vort Erhvervsliv; og det kunde i det praktiske Liv godt blive Tilfældet, at hvis man lovfæstede den Slags Bestemmelser, vilde det sige, at man gav baade Industri og Haandværk Spændetroje paa, og det ønsker vi fra vor Side ikke at gaa med til.

Den ærede Ordfører Hr. Trier fremhævede, at der var et Argument, han vilde bøj sig for: hvis der ikke blev produceret nok, kunde en længere Arbejdstid tænkes at være nødvendig. Men det Spørgsmaalet drejer sig om i Øjeblikket, er produceres der nok til en saadan Pris, at Befolkningen har Raad til at betale den? Man siger, det er ikke et Lønspørgsmaal, men det er alligevel det, som ligger bagved. Det er noget, enhver kan forstaa, at en Arbejder maa have en bestemt Levefod for det Arbejde, han præsterer, og Sandsynligheden taler dog for, at der kan betales en højere Dagløn, naar der arbejdes 9, end naar der arbejdes 8 Timer. Den ærede Ordfører sagde, at der var ikke Mangel paa Varer. Jo; der er f. Eks. i høj Grad Mangel paa Huse; og der er vist ikke Tvivl om, at hvis man indenfor Haandværkernes Kreds kunde bekvemme sig til at gaa fra 8 Timers til

10 Timers Arbejde, vilde det hurtigt føre til, at der blev fremskaffet flere Huse.

Endelig maa jeg overfor det ærede Medlem Hr. Jønson, der stærkt ankede over den Behandling, Lovforslaget havde faaet i forrige Samling, og forlangte, at vi, hvis vi ikke vilde gennemføre det, skulde nægte det Overgang til anden Behandling, sige, at jeg synes slet ikke, det vilde være rigtigt. Naar vi har erklæret os villige til at gaa med til en Udvalgsbehandling, burde man efter min Mening fra den Side opfatte det saaledes, at vi er meget hensynsfulde og imødekommende. Hvis vi i Dag vilde nægte Lovforslaget Overgang til anden Behandling, kunde man komme ind paa noget, som aldrig fik Ende, idet Lovforslaget kunde fremsættes paa ny i næste Uge, og saa kunde vi fremdeles have Spillet gaende.

L. D. Rasmussen: Det er ganske ejendommeligt at høre Argumentationen imod Lovforslaget i dette Øjeblik, idet man i ikke ringe Grad argumenterer med, at det vil være ganske frygteligt, hvis man skulde gaa til en 8 Timers Arbejdsdag, det vilde man ikke kunne gøre af produktionsmæssige Grunde. Det er ejendommeligt at høre dette, fordi man for 30—32 Aar siden hørte de samme Argumenter. Man er altsaa fra Modstandernes Side ikke naaet et Hanefjedt videre med Hensyn til Modargumenter, uagtet der siden da er sket det, at medens der den Gang var ubegrænset Arbejdstid, er der senere blevet fastsat overenskomstsmæssigt først 10 Timers Arbejdstid og derefter 9½—9 og 8½—8 Timer. Jeg begriber ikke, at man gider vedblive at benytte en saadan Argumentation, selve det praktiske Liv modbeviser den i allerhøjeste Grad. Hvilken Ulykke er der sket i Samfundet under hele denne Nedgang i Arbejdstiden, som var en Nødvendighed af Hensyn til Arbejderklassens hele kulturelle Udvikling? Jeg spørger særlig den højtærede Indenrigsminister, som ganske sikkert maatte være vidende om, hvad der skulde være sket af Ulykker.

Den højtærede Indenrigsminister udtalte, at der ikke foreligger nogen juridisk Pligt for os til at vedtage Lovforslaget. Det er vel i og for sig rigtigt, men der foreligger i temmelig høj Grad en moralsk Forpligtelse. Det tillod jeg mig at fremhæve i Fjor, og jeg vil gøre det igen her. Ministeriets Repræsentanter ved Washington-Konferencen er jo ogsaa gaaet med til at støtte dette Forslag; og man skulde dog tro, at der derved var skabt en vis moralsk